

VIHARNIK

Letnik XXXI – december 2006, št. 4
ISSN 1318-9484

Vsebina:

NOVOLETNO VOŠČILO	1
SKLEPI IN INFORMACIJE Z UPRAVNEGA ODBORA	1
URESNIČEVANJE PROGRAMA POHODOV IN IZLETOV	3
MNENJA IN PREDLOGI NAŠIH ČLANOV	3
ALI STA PESIMIZEN IN APATIČNOST ČLANSTVA PD VIHARNIK UPRAVIČENA?	3
IZ "STARIH" ŠTEVILK NAŠEGA GLASILA	4
RAZMIŠLJANJA O VODNIŠTVU	4
PISNI PRISPEVKI NAŠIH ČLANOV O OPRAVLJENIH POHODIH IN IZLETIH	4
VIHARNIKI PRI ZLATOKOPIH	4
TOSC – podali smo se na debeluha	6
V NEZNANO - z Markom Selanom	7
PO BORNOVI POTI NA PREVALO	9
PO RILKEJEVI IN NAPOLEONOVI POTI - z Borutom	10
IZLET NA LUBNIK	11
NARAVOVARSTVENI KOTIČEK	12
NEPOZABNI NEPOZEBNIK	12
RAZNA VABILO IN INFORMACIJE	13
VABILO ZA PRIJAVO NA »POTEPANJE PO HVARU«	13
PLANINSKI VESTNIK - zbiranje novih naročnikov	13
NAGRADNO VPRAŠANJE	14

*Zima, zima bela,
vrh gore se dela*

NOVOLETNO VOŠČILO

Ob iztekajočem se letu in v pričakovanju novega je čas, ko si sorodniki, prijatelji, znanci zaželimo vse dobro v prihajajočem letu. Je tudi čas, ko bi si morali večkrat priklicati v spomin napotke modrecev, ki pravijo:

»Ne glejte nazaj, ker se vam zdi lepše,

kot takrat, ko je bilo.

Ne glejte naprej, ker vse vam zdi se ljubše, kot bo takrat, ko se zgodilo bo.

Zavedajte se sedanjosti«.

Mislimo, da se viharniki kar dobro držimo navedenega nasveta, saj skrbimo, da se nam vsak teden kaj lepega zgodi. Po naših zmožnostih in željah se udeležujemo naših lepih izletov, pohodov in vzponov, kjer združujemo načelo »lepo s koristnim« in doživljamo veliko lepih uric.

Veliko skupnih uric in varnih korakov želimo vsem viharnikom tudi v prihajajočem letu.

Če je bilo kljub vsemu kaj slabega v starem letu, naj zbledi, vse kar je dobro, naj še naprej raste in cveti.

Ob Božiču veliko tihe sreče, v novem letu pa veliko zdravja in veselja brez žalosti in trpljenja.

Upravni odbor

SKLEPI IN INFORMACIJE Z UPRAVNEGA ODBORA

1. Prenos Jurčičeve poti

V prejšnji številki našega glasila vas je Marjan Potisek v svojem članku »Novi skrbniki Jurčičeve poti« seznanil z razlogi za prenos Jurčičeve poti na PD Polž.

Na upravnem odboru je bil naknadno sprejet sklep, da naše člane še posebej seznanimo z zavezami, ki jih je sprejelo PD Polž ob prevzemu Jurčičeve poti.

PD Polž se je zavezalo, da bo v prihodnosti vedno in povsod omenjalo, da je ustanovitelj Jurčičeve poti PD Viharnik. Zavezalo se je tudi, da se bo javno zahvalilo PD Viharnik in g. Potisku za dosedanje delo v zvezi z vzdrževanjem in organizacijami tradicionalnih Jurčičevih pohodov.

Naše društvo pa se je zavezalo, da bo PD Polž pomagalo s svojimi izkušnjami glede same organizacije Jurčičevega pohoda.

2. Elektronski naslovi članov društva

Tako kot praviloma vsa planinska društva, se tudi naše srečuje s pomanjkanjem finančnih sredstev, zato je potrebno z razpoložljivim denarjem čimbolj gospodarno ravnati in varčevati, kjer le mogoče.

Določeni stroški nastajajo tudi v primeru nujnega pisnega obveščanja naših članov, na primer zaradi spremembe plana izletov, nepredvidene odpovedi izleta ipd. Poštne storitve so kar pomemben strošek pri delovanju društva, po drugi strani pa ima že veliko naših članov možnost komuniciranja preko elektronske pošte, zato je upravni odbor sklenil iskati prihranke tudi v tej smeri.

Glede na navedeni sklep upravnega odbora prosimo vse člane PD Viharnik, da sporočijo svoje elektronske naslove našemu tajniku društva Marjanu Potisku in sicer na elektronski naslov: »mpotisek@mail386.com«.

Kolikor sami nimate elektronske pošte, jo pa ima eden izmed vaših družinskih članov in bi vam bil le-ta pripravljen

prejeta sporočila tudi posredovati, prosimo, da sporočite naslove elektronske pošte vaših družinskih članov.

Nujne informacije bi tako v bodoče vsem imetnikom elektronske pošte posredovali kar po tej poti, vsem ostalim, ki elektronske pošte nimajo, pa bodo vse potrebne informacije prejeli tako kot doslej, po navadni pošti.

Za razumevanje in vaše tvorno sodelovanje se vam že vnaprej najlepše zahvaljujemo.

3. Tiskanje in izhajanje glasila

Glede na ponudbo in možnosti tiskanja našega glasila s strani nove pravne osebe, ki bo to storitev brezplačno opravljala, medtem ko bo društvo nosilo stroške kuvert in poštнин, je bila sprejeta odločitev, da bodo letno izšle štiri številke glasila PD Viharnik, in sicer:

- Prva številka bo izšla v mesecu februarju ali marcu in bi bila vezana na sklic občnega zbora društva. Vsebovala bo vsa potrebna poročila o delu društva ter druge vsebine, o katerih se odloča na občnem zboru. Ena od vsebin je tudi program dela društva, zato bo priložen tudi plan izletov, pohodov in vzponov za obdobje od vključno marca tekočega leta do vključno februarja prihodnjega leta.
- Preostale tri številke naj bi izšle vsake štiri mesece, in sicer predvidoma konec aprila ali v začetku maja, konce avgusta ali v začetku septembra, zadnja številka pa okrog 20. decembra. V omenjenih številkah bodo razne informacije, pomembne za naše člane, pomembnejši sklepi in informacije z upravnega odbora, prispevki o vtisih naših članov z opravljenih izletov, pohodov, vzponov itd.

4. Predlogi za priznanja

Opravljeni so bili potrebni pregledi in poročila o opravljenem delu kot osnove, na podlagi katere so bili na upravnem odboru sprejeti predlogi o podelitvi »Svečane listine PZS« ter »srebrnega in bronastega častnega znaka PZS«.

Za dolgoletno sodelovanje pri delu in organizaciji na Jurčičevem pohodu so bili

oblikovani tudi predlogi za podelitev »zlatih in srebrnih častnih znakov PD Viharnik«. Podelitev bo opravljena na občnem zboru društva.

5. Plani izletov

Upravni odbor je že večkrat obravnaval okvirni plan izletov in pohodov za leto 2007, ki so ga v osnovi predlagali naši vodniki. Pri usklajevanju in korekciji predlaganih poti je bilo zasledovano načelo, da se izleti ne smejo prepogosto ponavljati, razen če so odpadli zaradi slabega vremena, da niso kondicijsko prezahtevni, in sicer z namenom, da bi se jih lahko udeležilo čimveč članov. Ko so planirani pohodi v visokogorje in po feratah, se planira tudi alternativni izlet. Izleti naj bi bili prilagojeni tudi letnemu času, glede na floro, ki jo posamezna gora ali kraj takrat nudi itd.

6. Sredini izleti

Upravni odbor je pridobil verodostojno informacijo o tem, da je društvo odgovorno v primeru kakršnekoli nezgode na sredinih izletih, ne glede na opozorilo, da udeleženci hodijo oz. se družijo na lastno odgovornost.

Glede na navedeno je bila sprejeta odločitev, da bi se o tej problematiki pogovorili na občnem zboru, saj so mnenja o tem, ali s sredinimi izleti nadaljevati ali jih opustiti, deljena.

7. Društvo ima novo vodnico

V letu 2007 bo lepo število pohodov in izletov vodila tudi naša nova vodnica **Nina Podlesnik**

Stara je 29 let. Je absolventka na Primorski fakulteti, smer turizem. Poleg študija, se v življenju ukvarja z mnogo stvarmi. Doma ima psičko, ki jo včasih vzame tudi v hribe.

Vodnica A kategorije je že tri leta. Njen cilj je postati inštruktor planinske vzgoje, ker ima rada hribe in rada dela z ljudmi. Včasih se je zelo resno ukvarjala z alpinizmom, zdaj pa nekoliko manj. Je starejša alpinistična pripravnica.

8. Nova zakonodaja o društvih

Izšla je nova zakonodaja glede delovanja društev. Glede na dejavnost našega društva so obstoječa pravila sicer potrebna

posodobitve, a niso v nasprotju z zakonom. Glede na navedeno je upravni odbor društva zaprosil strokovnjakinjo s tega področja, da bo v doglednem času pripravila predlog sprememb oz. dopolnitev.

9. Število članov društva

V tem letu je poravnalo članarino 214 viharnikov, kar predstavlja tudi trenutno število članov našega društva.

Urednica

URESNIČEVANJE PROGRAMA POHODOV IN IZLETOV

V jesenskem času so bili izpeljani naslednji izleti: Pesarinski Dolomiti, Tosc, Uršlja gora, V neznanu, Iz Pod Srca Za Ak, Prevala, Rilkejeva pot, Lubnik, Kum in Mirna gora.

Odpadli pa so izleti na Srebrno sedlo, Javoršček, Raduho, Mali Grintovec in na Snežnik. Vzrok, da so odpadli, je bil, ker ni bilo dovolj prijav zanje. Včasih je bilo napovedano za vikend tudi slabo vreme.

V bodoče bi se bilo potrebno dokončno odločiti o načinu prijavljanja v primeru, ko se izlet oz. pohod izvede z javnim prevoznim sredstvom in je zbirno mesto pod uro na železniški postaji. Če se udeleženci pred izletom ne prijavijo organizatorici izletov ali pa kar samemu vodniku, le-ta ne ve, koliko bo na turi udeležencev oz. ali bo sploh kdo šel. Število udeležencev pa je za vodnika pomemben podatek, ko načrtuje turo in po potrebi izbere tudi pomočnike.

Grega Rihar
Koordinator vodnikov

MNENJA IN PREDLOGI NAŠIH ČLANOV

ALI STA PESIMIZEN IN APATIČNOST ČLANSTVA PD VIHARNIK UPRAVIČENA?

Letošnjo planinsko sezono sem moral izpustiti zaradi okvare noge. Ko se po operaciji postavljam na noge in sem začel hoditi po mestu, srečujem planince PD Viharnik. Že razprava na zadnjem občnem zboru mi ni bila všeč, ker je bila omenjena možnost, da PD Viharnik kmalu ne bo več sposoben samostojnega delovanja. Pesimistične napovedi in prenehanje aktivnosti nekaterih članov se odražajo tudi v miselnosti ljudi, ki jih srečujem in od katerih izvem marsikatero neuradno novico: upadanje članstva, nezainteresiranost, sredinih izletov ne bo več, ker društvo ne more jamčiti za odgovornost itd.

Plan izletov za leto 2006 je bil obsežen za vse vrste udeležencev. Izpeljava je bila odvisna od vremena in prijav članov društva. Sredine izlete je potrebno ohraniti tako, da vsak udeleženec izleta podpiše izjavo, da se udeleži izleta na lastno odgovornost. Če bi približno 30 – 40 interesentov ponudilo samo en svoj izlet, kjer bi uporabili javni prevoz (vlak in avtobus), bi bila sezona več kot izpolnjena. Potrebno je malo dobre volje in ne samo čakati, kaj bo storilo vodstvo planinskega društva in redki posamezniki.

Nekatere prelepe izlete iz preteklosti je možno ponoviti, na primer »slapovi Košce«, ki ga je organiziral Marjan Potisek. Moj konkreten predlog, ki bi ga realiziral, je pot z vlakom do Grosupljega, vzpon na Magdalensko goro, sledi Mali Lipoglav, Pugled, Sostro in povratek z mestnim avtobusom.

Vsaj trikrat letno bi lahko organizirali izlete za vse člane, starosti od 15 do 100 let. Konkreten predlog bi bil: Šentrupert – Vesela gora, za mlajše pohod po krožni poti do Nebes – Šentrupert, ostali pa si ogledujejo znamenitosti – kmečki turizem – zabava in povratek v Ljubljano.

To so moji konkretni predlogi in pričakujem še od ostalih, da vodstvu sporočijo svoje predloge.

Franci Slana

IZ "STARIH" ŠTEVILK NAŠEGA GLASILA

Ob pospravljanju prepolnih predalov sem naletela med drugimi papirji tudi na naše glasilo štev. 3 iz leta 2001. Ob prebiranju prispevkov se me je dotaknil prispevek našega člana in vodnika Aljoše Dornika. Zdi se mi, da so njegova razmišljanja še dandanašnji kako aktualna in vredna ponovne objave. Pa da njegova razmišljanja ponovno preberemo mi - člani, predvsem pa naši vodniki.

Marinka Petančič J.

RAZMIŠLJANJA O VODNIŠTVU

Primarna človekova gibalna aktivnost je? Ste že uganili, saj jo sami prakticirate ob lepem in tudi deževnem vremenu. Ja, hoja je osnovni element gibanja. Poganja naše mišice, predvsem nožne in skrbi, da se ljudje jasno ločimo od živali, saj uporabljamo le dva uda.

Ko razglabljam, zakaj tako rad hodim v naravo, imam v mislih naslednje: opazovanje prelepih nians zelenih, pisanih odtenkov, ponosna stoja na vrhu, globok vdih svežega gorskega zraka, občutek otroške zaletavosti, ko se zapodim po zasneženih strminah, in lenobno ležanje na travnatem fotelju. Ja, boste rekli, kaj pa ves mučeniški pot, kjer ti jezik opleta med nogami, ko po 30 stopinjah Celzija stopicaš, da potrem v megli dosežeš vrh in si ves izmučen? Takrat ravno ne pojem hvalospevov naravi. Mazohizem? Ne, daleč od tega. Živim v mestu, v bloku, kjer je v enem vhodu 36 stanovanj in ta mestna, asfaltna džungla mi naravnost, brez zadrege, ponuja sprostitev, potrebo po počitku v nasprotnem okolju, kot je ona sama.

Vzrokov, zakaj ljudje hodimo v naravo, je veliko: sprostitev, skrb za fizično in psihično (stres) zdravje, avanturizem, verski razlogi (iskanje razsvetljenja, osebnostna rast), zaslužek, učenje, druženje z drugimi in še kaj bi se našlo. Verjetno ste začutili svoj motiv obiska kraljestva narave. No, moja potreba po obisku narave je bila izrazito sprostitvene in avanturistične narave. Dokler nisem začel hoditi v hribe z drugimi ljudmi. V moje življenje se je vtihotapilo poslanstvo, naloga odgovornega značaja: odkrivati drugim in omogočati ostalim ljudem obisk določenih vrhov, naravnih znamenitosti, poti, koč itd. Vodništvo skriva v svoji individualnosti družbeno in sociološko noto: "Dejmo kej skupaj odkrit, spit in se fajn imet". Biti vodnik pomeni svetiti s plamenico po kraljestvu Zemlje. Ja, halo! Kam sem pa zabluzil? Kaj pa zakon in priporočila PZS, da morajo imeti

organizirane skupine osebo, ki je kvalificiran (licenciran) vodja izleta? Eno gre z drugim, saj tako je vedno v življenju: uradniško - formalna stran (vodniki so, ker jih zakon zahteva) in neformalna stran (vsi razlogi, ki sem jih prej naštel). Vsekakor se pri vodništvu prepletata dve stvari, ki ena brez druge ne moreta obstajati: velika ljubezen do narave in potreba po družbi, vodenju.

Mene je vodništvo zadelo kot strela izpod jasnega neba. Prej ga ni bilo na vidiku, naenkrat pa se mi je vklesalo v betico in sem pristal v PD Viharnik in začel spoznavati radosti in muke vodništva.

Mnogo krajev sem v zadnjih letih prvič videl, poti prehodil ogromno, vendar ostaja v naši mali Sloveniji še mnogo skritih koticov, ki čakajo na lačno-žejne oči in jih še nisem odkril. Upam, da me bo vodništvo učilo še naprej in da bom doživljal prijetne trenutke, tako kot sedaj.

Aljoša Dornik

PISNI PRISPEVKI NAŠIH ČLANOV O OPRAVLJENIH POHODIH IN IZLETIH

VIHARNIKI PRI ZLATOKOPIH

Devetega septembra letos navsezgodaj je šestnajstčlanska ekspedicija viharikov krenila na severno stran Visokih Tur, v dolino Rauris pod Sonnblிக்கom. Dan je bil prekrasen, nebo brez oblaka in vožnja čez Grossglockner čisti užitek. Na vrhu prelaza obvezen polurni skok na Edelweisspitze (2571 m), to neprekosljivo razgledišče, od koder se baje vidi 33 tritisočakov in 12 ledenikov. No, šteli jih ravno nismo ...

Prizor iz Rauriškega pragozda

Zatem smo si privoščili še avtobusni postanek na terasi Hochmais (1850 m), od koder je orjaško pobočje Weissbachhorna (3564 m) videti najveličastnejše. Potem smo bili kar hitro v dnu, ob reki Salzach, nakar smo zavili v desno in po dobrih 10 km (pri Taxenbachu) še enkrat desno, v dolino Rauris.

Dolina Rauris, ena najlepših v celotnem narodnem parku Visokih Tur, ne slovi le po nedotaknjeni naravi, ampak tudi po kulturno-zgodovinskih znamenitostih. Tu so namreč že v prazgodovini nabirali in sejali, v srednjem veku in vse do konca 19. stoletja pa tudi kopali slavno turistiško zlato.

Pravzaprav smo bili tu že pred dvema letoma, a nas je sredi avgusta pregnala močna snežna ploha, tako da takrat nismo videli skoraj ničesar. Že takrat smo sklenili, da se že vrnemo. In zdaj smo spet tu!

Ožje zaščiteno območje se začne v zgornjem koncu doline, s parkiriščem in zapornico. Dalje vodi 7 km dolga pešpot ob gorski rečici, skozi bujne smrekove gozdove s čudovitimi pogledi na okoliške tritisočake; to je tako imenovana »pot zlatokopov«. Glede na to, da smo bili vnaprej dogovorjeni, so nam zapornico odprli in pripeljali smo se lahko prav do konca doline, na obsežne travne livade Kolm-Saigurna, pred zelo udobni Dom prijateljev narave (Naturfreundehaus 1598m), ki je bil naše prebivališče za to noč. Lučaj vstran stoji »tesarska hiša« (Zimmererhaus), bivše rudniško poslopje, v katerem je zdaj manjši muzej in infotočka narodnega parka.

Naturfreunde Neubau (2175 m)

Ker smo imeli časa še dovolj, smo še isto popoldne naredili dvourni ogrevalni pohod skozi naravni rezervat »Rauriški pragozd«. Leži na višini 1800 m, v njem je 88 majhnih jezerc – nismo jih šteli, videli smo le tista, ki ležijo neposredno ob stezi. Vseposod nedotaknjena narava: orjaške smreke in macesni, močvirja, brusnice, razni mahovi in lišaji, mušnice...

Potka se vijuga sem ter tja po lesenih mostičkih, naravnih kamnitih ploščah, vse lepo opremljeno s poučnimi tablami. Nekje ob poti nas preseneti celo brunarica s panoji, ki prikazujejo nastanek in delovanje tega naravnega fenomena. »Rauriški pragozd« je vzpostavila in opremila mladinska sekcija prijateljev narave. Človek se nehote spomni predela Mlak, komaj 15 minut od Šport hotela na Pokljuki, iz katerega bi, skupaj s sijajno razglednim Javorovim vrhom, lahko naredili nekaj podobnega. Ampak kakšna razlika: tukaj vse nedotaknjeno in lepo prikazano, na Pokljuki pa razdejanje, preorano s traktorji, zablateno, zapuščeno, tako da za ta kraj nihče niti ne ve ...

Sonnblick iz doline

Drugo jutro nas pozdravi z zlatim sijajem in veličastno panoramo. Dolinski zatrep zapira kulisa tritisočakov (Schareck 3122 m, Sonnblick 3105 m, Hocharn 3254 m), ki kipi v nebo tik pred nami. Kar požene nas navkreber. Odločimo se za strmejšo, tako imenovano »alpsko« pot. Vzpenja se v okljukih skozi razgiban, bujno zaraščen gorski gozd, mimo Barbarinega slapa in nato po odprtem pobočju do kočice (Naturfreunde-Neuban 2175 m).

Za 600 m vzpona smo porabili dve uri. Pot ni enolična. Še nas, ki nismo geologi, so čisto prevzele kamnine, ki se svetlikajo ob poti v raznih barvnih odtenkih: gnajsi, blestniki, železovi kršci, kamena strela ... Nekateri kamni se svetijo tako zelo, da misliš, da boš pobral kepo staniola, pa presenečen ugotoviš,

da gre za kamen. Marsikateri tak lep košček smukne v žep ali nahrbtnik za spomin.

Ampak prave zanimivosti se tukaj šele začno. Od kočice Neuban je namreč speljana izjemno zanimiva krožna »pot turističnega zlata«. Na višini 2200 – 2400 m vodi skozi območje nekdanjih zlatih rudnikov, mimo opuščene rovov, razvalin rudarske hiše, ob umetni kamniti drči, mimo »zaviralne hišice« (Bremserhäusl), do »strojnice« (Radhaus), največje tehnične pogruntavščine nekdanjega lastnika Ignaza Rojacherja. Možakar si je namreč omislil ogromno mlinsko kolo premera 11 m, ki ga je poganjal ledeniški potok. Kolo je navijalo žico na en meter debelo vreteno in vleklo iz doline vagonček za spuščanje rude.

Rudnik je deloval do leta 1888. Sploh je bil lastnik »Rauriški Nac« po poklicu sprva čisto navaden tesar, a se je kot samouk razvil v vsestranskega tehničnega in podjetniškega genija. Med drugim je reguliral hudournike, elektrificiral dolino, zgradil za naročnika meteorološki observatorij na vrhu Sonnblicka (ta prav letos praznuje 120-letnico obstoja), da o vseh njegovih rudarskih podvigih ne govorimo.

Ruševine rudarske hiše

Na višku delovanja je rudnik pridelal letno dobrih 15 kg čistega zlata in 38 kg srebra. Danes so ostanki rudnika tehniški spomenik. Obhod celotne poti, ki je opremljena s poučnimi tablami, traja poldrugeto uro, oziroma dobri dve uri, če ji priključimo še njeno nadaljevanje »ledeniško učno pot«. Nekateri viharniki so jo obdelali v celoti, medtem ko so se drugi, bolj utrujeni, sončili okoli kočice in uživali izredne razglede ob kristalno čistem ozračju.

V dolino smo se spustili po drugi, položnejši smeri, ki ji pravijo »družinska pot«. Je malo daljša, pa zato zelo razgledna, speljana med rožicami in spet tistim bleščočim kamenjem. Užitek! Užitek!

Tisti, ki niste bili z nami pod Sonnblickom, nam kar bodite nevoščljivi, saj imate biti za kaj.

Marko Selan

TOSC – podali smo se na debeluha

Vreme je obetalo krasen dan in prava škoda, da se nas je v Tivoliju zbralo skupaj z našim vodnikom in šoferjem Borisom le devet. Na Bledu prva kavica in že hitimo proti Pokljuki, do Rudnega polja. Boris nam prihrani dobršen del poti in nas zapelje do zadnjega možnega parkirišča.

Pripravimo se za pohod in že zakorakamo z Andrejem na čelu, strmo skozi gozd do lepo zelene planine Konjščice, obdane z gozdovi smreke, macesna in slikovite živo rdeče jerebike. Malo počivamo in že zagrizemo v kamnito strmino. Na desni nas pozdravlja mogočni Viševnik, na levi pa greben Slemena. Nenadoma nas preseneti amfiteater, prelepa krnica Jezerca, obdana z mogočnimi vrhovi pogorja Draških vrhov, Srenjskim prevalom, Viševnikom in drugimi vršaki. Privoščimo si počitek, sonce osvetljuje skalne vrhove, tu in tam kakšen pohodnik, v skalovju se oglašajo svizec. Nadaljujemo pot proti prevalu Studor na višini 1892 m. Že srečujemo planince, ki prihajajo iz Planike oz. Vodnikovega doma, vedno več jih je, kajti vreme je res čudovito in kdor se v tem času ni podal v gore, je zamudil izredno priložnost. Končno se pot malo zravna, ko prečka pobočje mogočnega Tosca. Andrej nas opozori na naš cilj in pokaže na kozjo stezico, ki se komaj opazno vije v strmino. Počivamo, nekateri se odločijo za pot do Vodnikovega doma, ostali strmimo v višino in se pogumno, z vodičem na čelu zagrizemo v hrib. Ker je strmina res huda, nam kljub počasnemu tempu zmanjkuje moči.

Počasi se skupina zmanjšuje, Andrej pa zaostalim daje navodila, kako se bomo našli na tem brezpotju v primeru megle. Izza skupine Draških vrhov se namreč že valijo grozeči oblaki, ki občasno zakrijejo tudi naš cilj. Ampak mi imamo srečo. Ko prisopihamo na vrh, se pred nami odpre čudovit pogled na mogočni Triglav in TOSC, vse kot na dlani, vse obsijano s soncem, modro nebo, prekrasno, vredno našega truda. Vsi

presenečeni strmimo v to visokogorsko lepoto. Preoblečemo premočeno obleko in veseli, da smo dosegli tako kondicijsko zahteven cilj, počivamo in uživamo v neizmerni lepoti. Andrej želi, da osvojimo čisto pravi vrh, ki je tik pred nami, vendar je bilo za večino hoje dovolj, saj jim čudovit pogled popolnoma zadostuje.

Sama čutim, da zmorem še ta del poti, zato jo z Andrejem mahneva čez kamnito pobočje in si želiva, da megleni oblaki, ki rinejo z desne strani, ostanejo tam, kjer so, kar upoštevajo, in kaj hitro osvojiva s soncem obsijan vrh Tosca, ki meri 2275 m. Pogled za bogove, pred menoj mogočni Triglav, Kredarica, Planika, pod nama Krnica, vidim ljudi, ki plezajo proti najvišjemu vrhu. Hitro napravim eno fotko in že hitiva nazaj, kajti oblaki megle so tik pod najinimi nogami. Marija, Helena in Jana naju čakajo, kjer sva jih zapustila, in po krajšem postanku se odpravimo v dolino. Malo pod vrhom srečamo Braneta, ki želi osvojiti vrh, in Andrej ga spremlja.

Z vrha Tosca je bil lep razgled na Triglav s koprenasto zaveso.

Posedamo na toplém sonce in občudujemo svet pod nami, daleč tja v bohinjske hribe, vidimo Bohinjsko jezero, nad Konjščico jadra pogumen zmajar, za nami se pase čreda ovac in mimo prideta celo dva planinca. Ko se ponovno zberemo, počasi, s previdnimi koraki stopamo nazaj po strmi poti, kjer nas že čakajo pohodniki z Vodnikove. Malo še posedimo, podpremo prazne želodčke in pripravimo se na povratek. Veliko ljudi hiti in se vrača v dolino. Mi previdno in počasi iščemo udobne stopinje med kamenjem. Ob poti nas spremlja še polno raznobarnega cvetja, od planik, razni svišči, rožnordeči dežen, klinčnice, grintavec, vretenčasti ušivec, pritlikava kosmatulja (Braneta prosim, da napravi fotko) in sem ter tja, za dobre oči, še kakšen zapozneli cvet triglavske rože.

Prečkamo preval Studor in zopet je pred nami mogočni Viševnik. Pot se vije strmo do potočka, oskrbimo se s pijačo. Tam med drugim raste tudi prelep trnasti osat. Na Jezercih malo počivamo in po dokaj slabi, s kamenjem posuti poti se počasi spuščamo proti Konjščici. Sreča, tam dobimo kavico in pivo, kar nam da še malo energije, ki jo potrebujemo za mokro in s koreninami prepleteno pot do parkirišča.

Počitek na povratku v dolino.

Pošteno smo utrujeni, saj je bila pot dolga in naporna (hodili smo polnih 8 ur in opravili 900 metrov višinske razlike), in komaj čakamo, da se vkrcamo v kombi. Čeprav je Boris obljubljal postanek, smo zaradi počasne kolone na cesti (kravji bal v Bohinju) rabili do Ljubljane dve uri, zato je postanek odpadel.

Žal je lahko vsem kondicijsko sposobnim viharikom, kajti tura je bila izredna, nepozabna in vsi, ki smo doživeli današnje srečanje s soncem obsijanim visokogorjem, bomo to ohranili v trajnem spominu. Hvala prijetnemu vodniku Andreju in temperamentnemu šoferju Borisu. Želimo si še več tako prijetnih pohodov.

Ivanka Pečlin

V NEZNANO - z Markom Selanom

V soboto, dan pred lokalnimi volitvami je Marko Selan, poznan po izletih, ki so izjemni, vodil viharnike na izlet "V neznano". Usmeril ga je na Notranjsko, z določenim namenom, da bi Ljubljancanom podrobno prikazal, kako se rojeva Ljubljana.

Deloma zaradi svojega nesporne slave, deloma pa zaradi napovedanega slovesa, je bilo pri odhodu izpod hale Tivoli v avtobusu neverjetnih 56 izletnikov, s tem, da je Helena vstopila v Notranjih Goricah.

Nato je šlo naglo po avtocesti do izhoda na Uncu, pa mimo ogromne nastajajoče industrijske cone oz. povečanega Podskrajnika. V Cerknici smo skoraj spregledali negovano hišo, kjer živi nesojeni ljubljanski župan Arhar, in že smo v Bloški Polici zavili proti Starem trgu oz. Ložu. Nekaj kilometrov prej se v desno odcepi gozdna cesta, ki vodi do Križne jame, prvega cilja izleta pod zemljo.

Že na prvem ovinku se je triosni turistični avtobus ustavil. Malomarni gozdarski traktorist je z dolgo deblovino za drva preveč zožil vozišče. No, moške sile viharikov so s tanjšo vejo in seveda z živo silo premaknile moteče deblo iz ovinka in avtobus je lahko na tesno speljal, seveda ob ploskanju, kot priznanje za šoferja Srečka!

Viharniki so lastnoročno premaknili oviro na cesti.

Pred Križno jamo so viharnike pričakali domači turistični vodiči. Obiskovalci jame so dobili škornje in naglavno svetilko in odšli v podzemlje potolažit radovednost. Gruče kapnikov, sledovi in ohranjeni ostanki kosti medvedov iz ledene dobe, podzemno jezerce, celo možnost vožnje s čolnom po jezercu, ki ga napaja voda iz ponora Bloščice pri Velikih Blokah, so poplačali in presegli še tako skromna pričakovanja. Verjetno ga ni bilo viharnika, ki bi ne bil zadovoljen s tem, kar je doživel pod zemljo v slabih dveh urah.

Nadaljevali smo pohodniško. Do bližnjega Podloža s prevozom, nato pa peš na »križev pot«, tudi "kalvarija" imenovano Sv. Ana, sledil je zaselek par hiš in vikendov, malo višje pa vrh Križne gore.

Tu je velika cerkev, na posebej stoječem cerkvenem stolpu je množica radijskih in TV oddajnih anten, še dve večji poslopji razpadata. V kraju Sv. Ana je spomenik NOB, v čast borcem, ki jih je okupator postrelil v januarju 1945.

Tovarniški kompleks Kovinoplastike je sredi Loža, naprej ob cesti je žaga in skladišče hlodovine GG Postojna, preko mostu in mimo cerkvice pa je vasica Pudob. Pod mostom teče Veliki Obrh, Mali Obrh pa teče blizu gradu Snežnik do konca vasi Šmarata, kjer se oba združita in tečeta po polju pod vasico Nadlesk v ponor Golobina.

Cerkev Sv. Križa na Križni gori, 857 m

Na tem polju je bilo v letu 1944 letališče. Zavezniška letala so prepeljala na varno približno 400 ranjencev. Voda iz Golobine napaja izvir Cerkniškega jezera, z imenom Čemun in Obrh, ki leži bolj severozahodno, blizu vasi Laze.

Slovenski pesnik Oton Župančič je s prijateljem Josipom Vidmarjem v letih med svetovnima vojnama potoval in bival v teh krajih. Prav reka Obrh ga je navdihnila, da je zapisal pesem »Vesela voda«. Za dokaz, samo prva kitica !

Vesela voda goni žage, mline
poljublja v senci vrbe, v soncu seva,
skače čez jez, po kamenju prepeva,
mar ni si v svesti žrela Golobine ?

V Šmarati naš avtobus ni mogel zvoziti zavojev med hišami. Z vzvratno vožnjo po vasi do mostu, kjer je na razširjenem delu ceste mojstrsko obrnil, smo lahko po drugi cesti nadaljevali pot proti Gornjem jezeru in Žerovnici, kjer nas je čakalo napovedano slovesno kosilo.

Neverjetno, kako so nas v na videz skromnem gostišču »Pri Stani« razkošno postregli. Marko Selan pozna kraje in res zna izbirati! Hrana je bila imenitna, vino izbrano, razpoloženje viharikov pa kot vzhajajoči kvas.

Po obroku nam je naš zaslužni vodnik Marko Selan razložil in utemeljil, zakaj ne upa več

aktivno voditi izletov, ki jih je viharnikom, po lastni oceni, posvetil okrog sto dvajset. Samo pomislimo še enkrat, sto dvajset izletov, v dobrih treh desetletjih, izletov, ki veljajo za delikateso .

Tudi naša neuničljiva Marinka je napovedala konec aktivnega delovanja pri organizaciji izletov . Škoda! Sicer pravijo, »vsaka pesem se enkrat izpoje«, morda se še premisli, gotovo pa jo bomo še videli med nami, le odgovornost bodo morali prevzeti drugi. Obema zaslužnima članoma so viharniki poklonili knjižno darilo, Marinka pa je od posameznih članov prejela še oljno sliko in razna druga darila.

Za nadaljevanje odličnega razpoloženja je naš planinski prijatelj in mojster harmonike Beretič raztegnil meh. Po protokolu je bil najprej valček, zaslužni so imeli prednost, nato pa so plesali mnogi .. se mi je zdelo, da bo ples do zore. Ni kaj, taki smo viharniki.

Za popolno vzdušje je poskrbel Marjan s svojo harmoniko.

Ko smo naposled, potem ko so bili računi plačani in krožniki prazni, že vsi sedeli na avtobusu, še nismo odpeljali. Manjkajoči kolega, sicer sivobrki Weissbacher Brane je pač moral na avtobus pripeljati očarljivo šefico Stano, ki se je še prišla zahvalit za obisk. Kavalirstvo in galantnost sta lep par, vzajemnost pa lahko še daleč pripelje, če ne vržeš puške v koruzo !

Ko smo se končno ustavili pod halo Tivoli, je že bilo slišati novo nenapovedano, skrivnostno ponudbo Marka Selana: »Gremo peš, čez Rožnik k Čadu, potem pa zjutraj prvi na volišče«, je vabil.

Jože Omerzu

PO BORNOVI POTI NA PREVALO

Čeprav se je začel novembrski čas in je zjutraj radio sporočal, da je na naših gorskih cestah zapadel sneg ter je potrebna zimska oprema za naše štirikolesnike, se nas je četvorica navdušencev zbrala v Tivoliju. Po Štefanovem nasvetu smo bili že prej obveščeni, da naj imamo poleg pohodnih palic in tople obleke tudi dereze za rezervo.

Vožnja do hotela na Ljubelju je kar hitro minila. Na parkirišču je res ležalo približno pet centimetrov pršiča, ki pa je še povečal lepoto planinskega okolja. Na parkirišču smo bili sami, tako, da smo takoj vedeli, da pred nami ta dan ni še nihče hodil.

Ustrezno napravljeni in opremljeni smo se mimo smerokaza, na katerem je pisalo, da je do Prevale eno uro hoje, odpravili po gozdni poti navkreber. Steza je v začetku bolj slabo markirana, vendar je dobro vidna, navkljub plazečemu kamenju z vzhodnega pobočja Begunjščice. Kmalu nas pot pripelje do izpostavljenega dela, kjer je na desni skalna stena, na levi pa prepad. Tu so nameščena potrebna varovala – jeklenice. Večinoma vsi uživamo na takšni poti in nam ne predstavlja problema. Za popestritev sta ob prečanju tega pobočja nad Šentansko dolino zgrajena dva tunela, imenovana »Bornova tunela«, po katerih je tudi poimenovana cela pot. Ker sta tunela nekaj daljša, je priporočljivo, da ima vsak pohodnik svetilko, s katero si osvetljuje pot. Med obema tuneloma je okno z razgledom proti Košutici (1968), planini Korošici in Velikemu vrhu (2088) v grebenu Košute. Ker so se medtem oblaki razbili in je posijalo za kratek čas tudi sonce, je bil razgled toliko bolj veličasten. Na koncu tunelov smo prehodili še eno varovano melišče, nato pa nas je vodila do cilja prijetna gozdna pot, ki se je ob združenju s potjo od Potočnika v Šentanski dolini spremenila v udoben kolovoz. Do planine Prevala smo skupaj z vsemi postanki hodili dve uri na višini med 1100 in 1300 metri.

Koča na Prevali je ponavadi dobro obiskana, saj nudi lepe poglede na okoliške vrhove.

Koča na Prevali (1311 m) je v bistvu planšarija; že doma smo bili prepričani, da moramo imeti hrano in pijačo v nahrbtniku. Prav prijetno pa smo bili presenečeni, ko smo že pod kočo zavohali dim iz dimnika in so nas lastniki povabili v kočo. Povedali s nam, da so prišli prav ta hip z namenom, da oberejo drnulje, ki rastejo na pašniku. Seveda smo v koči dobili tudi toplo hrano in čaj. Proti poldnevu je prihajalo vedno več planincev, zato smo se poslovili in se po isti poti vrnili na Ljubelj.

Pa še nekaj besed o imenu poti. Baron BORN, ki je bil bankir, po rodu Berlinčan, je občasno prihajal na območje Jelendola, kjer je leta 1881 kupil večje posestvo z obsežnimi gozdovi. V njih je naselil večje število jelenov, košut in kozorogov. Omenjeno pot je dal zgraditi predvsem za potrebe lova. Po nenadni smrti ga je nasledil sin Karl, ki je uspešno nadaljeval očetovo delo. Ker so bili Borni Židje, je moral Karl leta 1941 emigrirati v tujino.

Marjan Potisek

PO RILKEJEVI IN NAPOLEONOV POTI - z Borutom

Z Marto sva malce "cincali", ali naj se prijaviva na Borutov izlet, glede na to, da sva se odločili, da greva en dan prej s Klubom Maksa Perca in njihovimi prijaznimi člani na daljšo turo od Soriške planine preko grebena na Ratitovec in z njega do Planine Pečana in v dolino. No, pa nama ni bilo žal, ker je bilo naslednji dan vreme zelo ugodno, toplo, obogateno s sončnimi žarki. Kar pa za Ratitovec ni bilo mogoče reči: megla do tal, tak veter, da je celo mene premaknil, spolzke skale, koča zaprta. Pa se je vse dobro izteklo, obogateni smo bili z novo izkušnjo.

Kljub temu, da smo viharniki Rilkejevo in Napoleonovo pot že prehodili, se nas je v sobotnem jutru zbrala vesela četica. Vozil nas je Boris Jesenšek in slutiti je, da bomo še večkrat deležni njegovih voznških sposobnosti, glede na to, da prijave na izlete sprejema njegova prijazna partnerica. Naložil nas je v kombi in krenili smo proti cilju, vendar pa še prej obvezna kavica na naši strani in nato prestop meje brez zadržkov.

Ustavili smo se v Sesljanu. Že od tu je bil lep pogled na pečine pod nami, plaže, vile in na odprto, rahlo valujoče morje. Steza se ves čas vije nad prepadnimi stenami, ob njej pa ruj, ki je bil na višku s svojo živo barvo, da je kar vid jemalo. Mi pa vzdihovali, kako je lepo!

Za tiste, ki so imeli fotoaparate, je bilo veliko motivov za fotografiranje, da niti niso vedeli, kaj vse bi slikali. Glavni sta bili Ivanka in Majda, upamo, da dobimo kakšno sliko.

Nekateri so šli na ogled v grad Devin, drugi pa v bližnji bife na kapučino in opazovanje, kar tudi ni bilo slabo.

Potem nas je Borut popeljal na ogled mogočne (in moderne), od vsepovsod vidne cerkve, posvečene Mariji, nad Tržaškim zalivom. V cerkvi je več oltarjev, je zelo prostorna, vendar za moj okus premalo intimna in preveč odprta. Po ogledu smo se po ozki stezici nad stenami podali do izhodišča pešačenja po Napoleonovi poti. Pot je široka, na njej je bilo veliko obiskovalcev: pešci, tekači, kolesarji. Ob poti pa sam ruj in še enkrat ruj s svojo vid jemajočo barvo, ki se polni s soncem za pusto rast na kamnu. Toliko ruja še ni videl nobeden od nas. Ujeli smo najprimernejši čas za njegove žive barve.

Na Občinah - pri obeležju, smo se zopet vkrcali v Borisov kombi in polni lepih pogledov ter prijetnega druženja krenili proti domu. Še vse dni v tednu smo obujali spomine na ta izlet, ki ga je s svojo pregovorno prijaznostjo izpeljal naš Borut.

Grad Devin.

Prepričana sem, da delim mnenje večine naših hodcev, da bi bilo lepo, ko bi se kdaj tudi drugi vodniki udeleževali kakšnega izleta svojega kolega. Saj nekatere vodnike člani sploh ne poznajo in to je slabo za dobro

udeležbo na izletih. Člani želimo zaupati vodniku, vedeti, kako vodi, ali lahko izpolnimo tudi njegove želje in pričakovanja kot vodnika z licenco. Eden brez drugega ne moremo, z obeh strani je potrebno zaupanje in sodelovanje. Pa tudi strpnost. Zanimivo bi bilo videti poimenski seznam po vodnikih in izletih, koliko le-teh je odpadlo zaradi premajhne udeležbe ali drugih vzrokov. Pa brez izletov, ki jih je vodnik opravil čisto po svoje, za svoj interes, s svojimi prijatelji, v drugih terminih, kot so bili planirani. Prisotnost enega člana viharika ne šteje. Te podatke bi bilo dobro vključiti v poročilo o delu društva za občni zbor, kar je izziv za našega Grega. Je pa res, da so se časi spremenili in mi tudi.

Delovanje društva ni več samo ljubiteljsko, temveč ima svoja pravila in dolžnosti. Potrebne so razne evidence, kontrola, izpolnjevanje obveznosti tako znotraj društva kot navzven - do drugih institucij. Malo je ljudi, ki bi delalo le iz "ljubezni", vsak nekaj pričakuje in želi, če drugega ne - denarno nadomestilo za stroške, položaj in s tem "komando" in osebno delovanje pod okriljem društva. Vse to pa dela zmedo in nezadovoljstvo tistih, ki niso v tem krogu.

Pa še to: tisti, ki ste pri meni dobivali informacije o izletu, me lahko pokličete tudi vnaprej in vprašate, kakšna je pot, saj skoraj ni izleta, ki ga ne bi vsaj delno poznala. Več kot 35 let hodim po teh naših hribih in je moralo nekaj ostati v mojem spominu. Pa še za vsakega člana vem, kako hodi, koliko je zmožen in kaj pričakuje od izletov, seveda v pozitivnem smislu. In tudi naše druženje ni na zadnjem mestu. Viharnik je še vedno moje društvo, saj sem njegova dolgoletna članica, skoraj od ustanovitve dalje in sem tudi živala z njim, v dobrem in manj dobrem, s poleni ali brez njih.

Marinka Petančič J.

IZLET NA LUBNIK

Zadnje novembrsko soboto je bil pod vodstvom Štefana Rojine predviden izlet v smeri Gorenjske, na goro Lubnik (1025 m), ki ima ob vznožju slikovito srednjeveško Loko z mogočnim gradom.

Kljub slabim vremenskim obetom smo izlet na Lubnik realizirali in vodnik Štefan nam je priznal, da je bil zjutraj nekoliko skeptičen glede našega pohoda, saj je bil v dvomu, ali se bo zbralo kaj pohodnikov, vreme je bilo namreč zjutraj precej kislo in v Ljubljani je celo rahlo deževalo. Pa vendar viharniki se ne

damo in tako smo se ob 7. uri zjutraj na železniški postaji pod uro zbrali Nevenka, Marjana, Tone Doma in Helena ter seveda Štefan, ki nas je hitro vkrcal v svoje terensko vozilo. Krenili smo proti Gorenjski, vmes pa smo se ustavili na bencinski črpalki v Šiški, kjer nas je z avtom čakala simpatična Andreja, doma iz Ribnice, ki je povedala, da se s planinarjenjem kar intenzivno ukvarja. Razporedili smo se v oba avtomobila in se odpeljali proti našemu izhodišču v Škofjo Loko.

Vozili smo parkirali pod gradom ter se skozi terasasti del mesta mimo grajskega obzidja in grajske stavbe odpravili na naš pohod na goro Lubnik. Planinska pot nas je vodila najprej čez travnike in skozi gozd do ceste, ki pelje navkreber, vendar smo mi takoj zavili na bolj strmo gozdno pot in po uri hoje prispeli do zaselka Gabrovo. Zaradi odprtosti tega dela naj bi bil od tu lep razgled, vendar je bilo tokrat bolj megleno, na levi strani, na sosednjem hribu pa smo vendarle lepo videli slikovito cerkev. Zavzeto smo nadaljevali s hojo in bolj ko smo se bližali cilju, bolj je bilo vetrovno ter mokro in z dreves smo dobivali prave deževne pošiljke.

Pri vzponu na Lubnik je nekoliko ponagajalo vreme.

Lubnik je namreč zelo gozdnata gora in je prav do vrha poraščena z drevesno floro. Po približno treh urah hoje smo prispeli do vrha, kjer se nahaja dokaj udoben planinski dom. Pot do Lubnika naj bi trajala okrog dve uri (tako je navedeno v planinskem vodniku) in moram priznati, da sem bila prav jaz krivec za časovni zamik, drugi pohodniki so bili namreč v zelo dobri fizični kondiciji in bi časovni normativ zlahka izpolnili. Le Tone je pripomnil, da je imel pred pohodom malo treme, ker že nekaj časa ni planinaril, vendar je hodil zelo lahkotno. Tudi mene je strah, kako bom zmogla zgornjo strmino, trudila sem se po svojih močeh in je kar šlo, seveda bolj počasi.

Ker smo vsi udeleženci tega izleta že bili kdaj na Lubniku, vemo, da je z vrha ob jasnem vremenu zelo lep razgled na vse strani, proti Julijcem, Kamniško-Savinjskim Alpam,

dinarskim visokim planotam in tudi na velik del ljubljanske kotline, mi pa ob tem zastrtem, meglenu vremenu nismo videli prav nič, zato smo se hitro podali v notranjost planinskega doma, kjer je bilo prijetno toplo. Ko smo se nekoliko spočili in ko smo pomalicali, smo se kar urno spet odpravili, bali smo se namreč padavin, vendar je bila pot navzdol precej lažja in smo dokaj hitro zopet prišli do Gabrovega. Štefan je zjutraj omenil morebiten ogled jame Kevderc, ki se nahaja v neposredni bližini tega kraja, saj je jama arheološko zelo zanimiva, znana pa je tudi zaradi bogate podzemne favne, vstop pa je možen z baterijskimi svetilkami. Tokrat se za ogled nismo odločili, morda lahko to storimo kdaj drugič, ko bo udeležba viharikov bolj številčna in vreme bolj zanesljivo.

Ob povratku smo si s ptičje perspektive ogledali staro mesto Škofjo Loko z najbolje ohranjenim srednjeveškim jedrom v Sloveniji in Loški grad, na drugi strani pa novejši del mesta, pozidan z individualnimi hišami in stanovanjskimi bloki. Lepo smo videli sotočje obeh Sor, to je Poljanščice in Selščice ter razprostranost ravnega Sorškega polja. Na Loškem gradu smo se za kratek čas tudi ustavili, videlo se je, da objekt kot celoto že dlje časa sistematično obnavljajo in je tako stara utrdba z grajsko okolico že primerno urejena in obnovljena.

Loški grad je urejen kot muzej, njegove zbirke prikazujejo arheološko, zgodovinsko, naravoslovno, etnološko in likovno preteklost mesta, kar bi si seveda bilo vredno kdaj ogledati.

Zaradi slabega vremena smo čaj spili ob topli peči v koči.

Ob zaključku podajam še malo izletniške filozofije. Slišala sem, da je za Škofjeločane Lubnik tako rekoč hišna gora, verjetno tako kot je za Ljubljancane Šmarna gora, saj eni

in drugi s pogostimi pohodi na omenjeni postojanki nabirajo in vzdržujejo svojo fizično kondicijo in psihično ravnovesje. Mene je nekoliko presenetilo dejstvo, da smo srečali kar veliko pohodnikov, ki jih tokratno slabše vreme ni motilo.

Na goro se je podalo tudi mnogo mladih ljudi, ki so tekli gor in dol po hribu. Naleteli pa smo tudi na mladega moža, ki je v nahrbtniku nesel otroka in smo vsi ugotavljali, da pohod z malčkom v teh razmerah ni bil primeren in koristen. Ja, kot izgleda, nekateri Gorenjci začenjajo s trdo planinsko vzgojo svojih otrok zelo zgodaj in nič jih od tega ne odvrne.

Kljub nekoliko manj ugodnemu vremenu je bil pohod prijeten in zelo razgiban, le za razgled smo bili tokrat prikrajšani. Zadovoljni smo se vrnili v Ljubljano, saj smo z vodnikom Štefanom preživeli zelo družaben dan.

Helena Medved

NARAVOVARSTVENI KOTIČEK

NEPOZABNI NEPOZEBNIK

Cvet, ki te razvedri, ki ti polepša zimo, to je grmovnica nepozebnik (hamamelis). Narava je čudovita. Medtem ko večina rastlin pozimi miruje brez posebnih znakov življenja, nam ponuja ta čudoviti cvet, ki zacveti v najmanj prijaznem času, takrat ko zmrzuje in ko mrzel zimski veter še povečuje že tako ledeno ozračje. Ko na zmrznjena tla padajo snežinke, ti nežni in živahni svetovi zapustijo varno zavetje popkov in zacvetijo v nežno zlato rumeni, bakreno oranžni ali vinsko rdeči barvi, ki nas razveseljujejo na golih vejah od decembra do februarja. Jeseni že po barvitosti listja lahko ugotovimo, v kakšni barvi bo zacvetel. Vsak cvet je sestavljen iz štirih tenkih in dolgih venčnih listov. Ker se cvetni popki nahajajo v skupinah, dajejo videz prikupnih cofkov, ki imajo tudi to posebnost, da lepo dišijo.

Če si bo kdo izmed vas na svojem vrtu ob hiši ali počitniški hišici zaželel to izjemno zimsko cvetočo in dišečo grmovnico, pa tile izčrpni strokovni podatki, ki sem jih zbrala iz različnih člankov in vrtnarij. Da ne boste takrat, ko bo čas za sajenje, iskali navodila, jih boste imeli že v svojem glasilu.

Nepozebnik lahko kupite v vrtnariji Breskvar, Podsmreka 6 (tel. 423 7770). Ker se ta grmovnica ne razmnožuje s podtaknjenci,

ampak s cepljenjem, je zato nekoliko dražja, trenutna cena se giblje okoli 9.500 Sit.

Pričarajte si pomlad že v zimskem času in na svojem vrtu posadite nepozebnik.

Nepozebnik je nezahtevna grmovnica, ki dobro uspeva, če jo posadimo v dobro odcedna, nevtralna ali rahlo kislata tla, bogata s humusom. Prenaša tudi slabše razmere, a pomembno je, da prst tudi poleti ohranja vlago in da pozimi ni preveč mokra. Največji sovražnik je poletna suša, zato se izogibamo sajenju v plitva tla. Ob sajenju tla obogatimo z mokro šoto in kompostom, da se poveča sposobnost zadrževanja vode, ko je suša. Vsako leto znova tla pod grmi pokrijemo z debelo plastjo listja, komposta, lubja, da preprečimo izhlapevanje. Svetlobe naj bo kar veliko, vendar ne na sončni pripeki. Priporoča se rahla senca ter zavetna lega. Z oskrbo ne bo veliko dela; po cvetenju odstranimo le poškodovane veje in pa tiste, ki kvarijo lepo obliko.

V majhnem prostoru, kjer ni ravno dovolj prostora za razvejano rast, pozimi skrajšamo mlade, necvetoče in lanskoletne poganjke. Pustimo jim le po dva brsta. S takšno rezjo bomo omogočili bolj košato rast. Spomladi, še preden se pokažejo listi, pognojimo z dušikom. Izberemo lahko enako gnojilo kot za sadno drevje.

Kam posaditi nepozebnik? Lepo se ujema s temno zelenim ozadjem, ki ga ustvarjajo božje drevce in različni iglavci. Tudi skrivenčena leska je primerna družabnica. Obzidje, ki ga prerašča bršljan, je pozimi živahnejše, če v ospredju raste nepozebnik.

Pričarajte si pomlad na vrtu že pozimi in si posadite nepozebnik.

Breda Jančar

RAZNA VABILA IN INFORMACIJE

VABILO ZA PRIJAVO NA »POTEPANJE PO HVARU«

Vse zainteresirane viharnice in vikarnike vabim, da se čimprej prijavijo za potovanje na Hvar, ki ga organizira potovalna agencija. Hvar je otok sonca, cvetja in dobrega vina plavca. Ponudba obsega sedem polpenzionov v hotelu s tremi zvezdicami v dvoposteljni sobi z balkonom in pogledom na morje, v sobi je TV, telefon, kopalnica. V hotelu bo samopostrežni zajtrk, samopostrežna večerja s solatnim bifejem, prevoz z nadstandardnim avtobusom do Splita, katamaranom do Hvara in nazaj, uporaba notranjega in zunanjšega bazena oziroma morja, športne in zabavne aktivnosti (ansambel Halgato), izlet z ladjico in ribji piknik.

Termin je 30.5.2007 - 6.6.2007. Cena 67.100,00 Sit oz. 280 EUR. **Prijave so potrebne do 27.12.2006**, akontacija 20.000,00 Sit ali 83,50 EUR. Število prijav 15.

V lastni režiji (moje vodenje) ogledi Vrboške (hrvaške Benetke), Jelse, zgodovinskega mesta Hvar z muzeji, pohod do najvišjega vrha Hvara, to je Sv. Nikole, 628 m, kjer je čudovit razgled po otokih. Cena izletov bo 200 kun, vključuje pa prevoze z avtobusom in vstopnice v muzeje.

Starost je lahko lepa, če je človek zdrav, gibalno sposoben in ima prijetno družbo, toda za to družbo mora vsakdo prispevati svoj delež, ker se morajo obveznosti enakomerno porazdeliti med vse člane. Za dodatne informacije sem vam na voljo na tel.št. 534 43 60.

Franci Slana

PLANINSKI VESTNIK - zbiranje novih naročnikov

Planinski vestnik ima v slovenskem kulturnem prostoru prav posebno mesto. Gre za revijo, ki je začela izhajati že leta 1895 in praktično neprekinjeno izhaja do danes. Je najstarejša slovenska revija, poleg tega pa še ena najstarejših revij z gorniško tematiko na svetu, ki še izhaja.

Planinski vestnik je namenjen gornikom, ki se ne ustrašijo nobene poti, planincem, ki hodijo po markiranih poteh, mladim družinam, ki želijo svoje najmlajše popeljati v naravo,

upokojemcem, ki obilico časa prebijejo v naravi, in vsem drugim ljubiteljem narave.

Revija je vsebinsko raznovrstna. Objavlja informacije o dogajanjih v planinstvu, prinaša predloge za izlete, opise vzponov, leposlovnne prispevke, nasvete o opreми, varni hoji itd.

Uredništvo Planinskega vestnika, ki ima sedež na Dvoržakovi 9 v Ljubljani, vodi akcijo zbiranja novih naročnikov in glasilo toplo priporoča vsem članom planinskih društev. Vestnik se lahko naroči tudi preko elektronske pošte na naslov: pv@pzs.si.

NAGRADNO VPRAŠANJE

Za popestritev dolgih zimskih večerov, ki so pred nami, ter z namenom, da bi bili viharniki nekoliko dalj časa z mislimi pri našem društvu, s katerim doživljamo lepe trenutke preko celega leta, smo se v upravnem odboru odločili, da vam zastavimo vprašanje s področja tematike, ki jo imamo najraje.

Vprašanje se glasi:
Koliko vrhov je v Republiki Sloveniji, ki imajo nadmorsko višino nad 2000 m?

Pri iskanju odgovora boste verjetno nekoliko pobrskali po vašem spominu, vzeli v roke kakšen zemljevid in atlas ali pa se boste zatekli še k kakšnim sodobnejšim medijem.

Da pa vaš trud ne bo popolnoma zaman, smo se odločili, da bomo pravičen odgovor oz. odgovor, ki bo najbližje pravilnemu, nagradili. V primeru, da bi prišlo več enakih odgovorov, bo o zmagovalcu odločil žreb.

Glede na to, da viharniki skrbimo za zdravje in dobro počutje, saj radi veliko planinarimo, hodimo v gore in smo sploh radi v naravi, smo se odločili, da bomo podarili zdravilen kozarec TETH.

kozarec TETH za zdravilno vodo

V TETH kozarcu je na poseben način – z radionično tehnologijo, informacijskimi programi in opremo preneseno več kot 70.000 izbranih informacij za zdravljenje, ki se prenesejo na vodo.

Informirana voda iz kozarca TETH pomaga pri ohranjanju zdravja, pospeši okrevanje po bolezni, poveča imunsko sposobnost ter pospeši izločanje toksinov iz telesa, saj vsebuje zdravilne vibracije. Voda ima tudi boljši okus in vonj.

Vsak član PD Viharnik lahko posreduje le en odgovor, in sicer na naslov urednice: Nevenka Kanduč, Pot v Čezelj 2, 1231 Ljubljana – Črnuče, ali pa na elektronski naslov: nevenka.kanduc@email.si. Člani upravnega odbora pri igri ne smejo sodelovati.

Rok za posredovanje vaših odgovorov je 30. januar 2007. Nagrada bo zmagovalcu izročena po dogovoru z njim.